



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou, se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, č. j. MSK 156413/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2019, č. j. 25 A 14/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále též „stavební úřad“) ze dne 2. 8. 2018, sp. zn. MUFO 24272/2018, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o obnovu řízení, na jehož základě bylo vydáno sdělení stavebního úřadu č.j. MUFO 6985/2014 k oznámení o užívání stavby rodinného domu na pozemku č. st. X v k. ú. N. V. u F. n. O. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že žádost žalobkyně naplňuje znaky zjevně právně nepřipustné žádosti, neboť požaduje provedení něčeho, co není právně možné.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž nejprve popsala dosavadní průběh řízení o její žádosti o obnovu několika řízení, která se týkala stavby rodinného domu na pozemcích parc. č. X, X a st. X v k. ú. N. V. u F. n. O. Žalobkyně namítala, že usnesení stavebního úřadu ze dne 2. 8. 2018 neobsahuje žádnou úvahu o jejím požadavku přezkumu sdělení ze dne 27. 3. 2014 ve smyslu § 156 odst. 2 správního řádu. Stavební úřad se tak podle žalobkyně vyhnul zjištění, že ke dni vydání předmětného sdělení nebyl zajištěn příjezd z místní veřejné komunikace k předmětnému rodinnému domu a že sdělení bylo vydáno v době rozhodování o předběžné otázce, v řízení vedeném u Okresního soudu ve Frýdku – Místku pod sp. zn. 17 C 120/2012. Na základě absence úvah o přezkoumání sdělení dle § 156 odst. 2 správního řádu žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

[3] Při ústním jednání před krajským soudem dne 29. 5. 2019 žalobkyně namítla nezachování lhůty k přípravě na soudní jednání, jelikož byla na den 29. 5. 2019 předvolána na celkem čtyři jednání k tamějšímu soudu. Předvolání jí bylo doručeno dne 13. 5. 2019. Z toho žalobkyně dovodila, že pokud jedno jednání již proběhlo, není před následujícími řízeními dodržena lhůta.

[4] Krajský soud v Ostravě označeným rozsudkem žalobu zamítl. Nejprve se zabýval námitkou žalobkyně o nedodržení lhůty k přípravě na ústní jednání, které nepřisvědčil s ohledem na § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), dle kterého je lhůta k přípravě jednání stanovena alespoň jako desetidenní. Krajský soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, dle které by na čtyři samostatně projednávané věci, byť nařizené na stejný den, měla mít souhrnnou lhůtu k přípravě čtyřicetidenní. V případě, že žalobkyně neměla dostatek času se na jednotlivá jednání u soudu připravit, měla požádat soud například o odročení a soud by poté zvážil relevantnost důvodů takové žádosti.

[5] Krajský soud dále konstatoval, že argumentace v rozhodnutích správních orgánů vychází z toho, že žalobkyně svým podáním ze dne 22. 12. 2016 upřesněným dne 10. 7. 2017 i nadále požadovala vést řízení o obnově řízení, ve kterém bylo vydáno sdělení ze dne 27. 3. 2014. Krajský soud uvedl, že pokud by tento požadavek z podání žalobkyně skutečně vyplýval, byla by argumentace obou správních orgánů přiléhavá, neboť sdělení k ohlášení užívání stavby není rozhodnutím dle § 100 odst. 1 správního řádu a není tedy přípustné žádat o obnovu řízení. Krajský soud však dospěl k závěru, že z uvedených podání žalobkyně nelze jednoznačně dovodit, zda obsahují požadavek obnovy řízení, naopak je zejména v doplnění ze dne 10. 7. 2017 obsažen požadavek přezkumu sdělení dle § 156 odst. 2 správního řádu, z čehož lze podle krajského soudu dovodit, že žalobkyně ve vztahu k uvedenému sdělení vzala svou žádost o obnovu řízení zpět. Za této situace bylo na stavebním úřadu, aby řízení zastavil, avšak ne podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z důvodu nepřipustnosti, ale podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu, v důsledku zpětvzetí žádosti. V případě pochybností měl stavební úřad dodatečně vyzvat žalobkyni k odstranění vad a doplnění žádosti, případně řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

pokračování

[6] Nesprávná aplikace § 66 správního řádu však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť pokud by stavební úřad postupoval dle výše naznačeného postupu, dospěl by k témuž závěru, a tedy k zastavení řízení. Žalobkyně proto tímto nebyla nijak dotčena na svých právech i s ohledem na to, že uvedenou vadu v žalobě nikterak nenamítala. Žalobní důvody směřovaly především proti absenci vyjádření stavebního úřadu k postupu dle § 156 odst. 2 správního řádu. Krajský soud dodal, že v napadeném rozhodnutí žalovaný podrobně vysvětlil, z jakého důvodu není přezkum podle § 156 odst. 2 správního řádu možný.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Krajskému soudu vytknula postup v rozporu s § 49 odst. 1 s. ř. s. spočívající v neposkytnutí lhůty v délce alespoň 10 dnů na přípravu před ústním jednáním, neboť obdržela celkem 4 předvolání k ústnímu jednání na den 29. 5. 2019. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2004, č. j. 7 Ads 41/2003 - 50. Stěžovatelka vyjádřila nesouhlas s názorem krajského soudu o možnosti podání žádosti o odročení ústního jednání, neboť by až do jejího vyřízení neměla jistotu o výsledku této žádosti a přípravu by tak měla ztíženou.

[8] Stěžovatelka dále namítla nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, neboť z rozsudku krajského soudu nevyplývá žádná úvaha, zda na zákonnost rozhodnutí žalovaného má vliv skutečnost, že ve správním spise je založen zmatečný záznam o určení oprávněné úřední osoby. Na tento nedostatek stěžovatelka upozornila při ústním jednání.

[9] Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost spatřuje stěžovatelka v bodě 15. napadeného rozsudku, neboť nesouhlasí se závěrem soudu, že stavební úřad měl zastavit řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu z důvodu zpětvzetí. Stěžovatelka totiž žádnou žádost zpět nevzala a krajský soud proto ani nemohl opřít svůj názor o žádnou písemnost s názvem „Zpětvzetí žádosti“. Stěžovatelka se tak domnívá, že rozsudek krajského soudu je nezákonný pro nesprávné právní posouzení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Stěžovatelka rozsudku krajského soudu vytкнуła oba důvody nepřezkoumatelnosti, tj. nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, kterou spatřovala v závěru krajského soudu, že stavební úřad měl řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, kterou spatřovala v tom, že krajský soud nereagoval na námitku, že na zákonnost rozhodnutí žalovaného má vliv skutečnost, že ve správním spise je založen zmatečný záznam o určení oprávněné úřední osoby.

[13] Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se obecně považuje takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak o věci soud vlastně rozhodl, nebo je-li zásadní rozpor mezi výrokem a jeho odůvodněním, případně též tehdy, pokud vůbec není zřejmé, co je ještě výrok a co už odůvodnění rozhodnutí. Vadou nepřezkoumatelnosti je stížen i zrušující rozsudek krajského soudu, v němž není řádně formulován právní názor, jímž by měl být správní orgán vázán v dalším průběhu řízení (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2018, č. j. 3 As 109/2017 - 64).

[14] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v těchto ohledech nelze považovat napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný. Námitku stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, kterou spatřovala v závěru krajského soudu, že stavební úřad měl řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou, neboť krajský soud tento svůj závěr řádně a srozumitelně zdůvodnil. Tato námitka stěžovatelky ostatně pramení nikoli z nesrozumitelnosti v rozsudku krajského soudu, ale z nesouhlasu stěžovatelky s posouzením věci krajským soudem.

[16] Nejvyšší správní soud proto k této námitce dále uvádí, že stěžovatelka se v podání ze dne 10. 7. 2017 domáhala, aby stavební úřad postupoval vzhledem k nesprávně zjištěnému skutkovému stavu věci a nesprávně stanovenému okruhu účastníků v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu, které se týkají obnovy řízení, přezkoumání podle § 156 odst. 2 správního řádu a přezkoumání podle § 165 správního řádu ve spojení s ustanoveními hlavy IX., části druhé správního řádu o přezkumném řízení. Z podání stěžovatelky tak je zřejmé, že se domáhá obnovy řízení a dále postupu podle § 156 odst. 2 a § 165 správního řádu. S ohledem na uvedený obsah má Nejvyšší správní soud na rozdíl od krajského soudu za to, že podání stěžovatelky ze dne 10. 7. 2017, které navazuje na její

pokračování

předchozí žádost o obnovu řízení ze dne 22. 12. 2016, nelze vyhodnotit jako zpětvzetí této její žádosti o obnovu řízení. Uvedení dalších požadavků na přezkum totiž podle Nejvyššího správního soudu není na místě hodnotit tak, že stěžovatelka vzala svůj návrh na obnovu řízení zpět. Stěžovatelce lze tudíž přisvědčit v tom, že svou žádost zpět nevzala a v posuzované věci nebyl dán důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu, dle kterého řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel vzal svou žádost zpět. Svou předchozí žádost o obnovu řízení pouze doplnila o podnět k provedení přezkumu sdělení stavebního úřadu dle § 156 odst. 2 správního řádu.

[17] Sdělení stavebního úřadu k užívání stavby dle § 120 odst. 1 stavebního zákona (ve znění účinném ke dni vydání tohoto sdělení) není rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2019, čj. 1 As 436/2017 - 43). Jedná se o úkon správního orgánu podle části čtvrté správního řádu (§ 154 - § 158). Není tak splněna podmínka obnovy řízení uvedená v § 100 odst. 1 správního řádu spočívající v ukončení řízení pravomocným rozhodnutím, a tudíž žádost žalobkyně o obnovu řízení, které vydání sdělení předcházelo, nebyla přípustná. Stavební úřad tudíž nepochybil, když řízení o žádosti stěžovatelky o obnovu řízení, na jehož základě bylo vydáno předmětné sdělení, zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, dle kterého řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná. Obstojí proto rovněž rozhodnutí žalovaného, který shledal nesplnění podmínek pro vedení řízení o obnově řízení, zamítl proto odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

[18] Vzhledem k tomu, že krajský soud shledal žalobní argumentaci stěžovatelky nedůvodnou také proto, že sdělení stavebního úřadu k ohlášení užívání stavby není rozhodnutím ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, a tudíž ani není přípustné žádat o obnovu řízení, které vydání sdělení předcházelo, má Nejvyšší správní soud za to, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu jako celek je správný a navzdory dílčímu pochybení spočívajícím v uvedeném nesprávném vyhodnocení předmětného podání stěžovatelky, není stížen nezákonností. V posuzované věci se tak jednalo o situaci, kdy odůvodnění rozsudku v podstatné míře obstálo a bylo na místě, aby Nejvyšší správní soud korigoval zčásti nepřiléhavé důvody uvedené krajským soudem (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publ. pod č. Sb. NSS 1865/2009).

[19] Ke stěžovatelkou namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů spočívající v absenci úvahy, zda na zákonnost rozhodnutí žalovaného má vliv skutečnost, že ve správním spise je založen (dle názoru stěžovatelky) zmatečný záznam o určení oprávněné úřední osoby, Nejvyšší správní soud uvádí, že z doručenky založené ve správním spise vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelce doručeno dne 12. 11. 2018. Ve dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s., v níž lze podle § 71 odst. 2 téhož zákona rozšířit žalobu o další žalobní body, která uplynula dne 14. 1. 2019 (dne 12. 1. 2019, na který připadl konec lhůty, byla sobota), však stěžovatelka tuto námitku neuplatnila a uplatnila ji až u ústního jednání před krajským soudem dne 29. 5. 2019, tj. opožděně. Krajský soud se proto touto námitkou nemusel pro její opožděnost zabývat, a pokud tak neučinil, nezakládá to

nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud nicméně připouští, že pro větší přesvědčivost rozsudku krajského soudu bylo vhodné, aby krajský soud uvedl, z jakého důvodu se touto žalobní námitkou stěžovatelky nezabýval.

[20] K námitce stěžovatelky, v níž krajskému soudu vytýká, že postupoval v rozporu s § 49 odst. 1 s. ř. s., jelikož stěžovatelka obdržela celkem 4 předvolání k ústnímu jednání na den 29. 5. 2019, Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že z obsahu soudního spisu vyplývá, že stěžovatelce bylo předvolání k účasti na jednání konané dne 29. 5. 2019 doručeno dne 13. 5. 2019, a krajský soud tudíž neporušil § 49 odst. 1 větu první s. ř. s., podle které k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli čas k přípravě přiměřený povaze věci, alespoň však 10 dnů; kratší čas k přípravě lze stanovit v řízeních, v nichž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny. Poukaz stěžovatelky na rozsudek č. j. 7 Ads 41/2003 - 50, v němž se jednalo o případ, kdy krajský soud uvedenou lhůtu k přípravě nedodržel, proto není relevantní.

[21] Skutečnost, že stěžovatelka obdržela více předvolání k ústnímu jednání na tentýž den, nemá za následek porušení § 49 odst. 1 s. ř. s., neboť jak již přílehlavě konstatoval krajský soud, dodržení lhůty k přípravě na jednání je třeba hodnotit v každé věci samostatně a tyto lhůty se nesčítají. Již výše bylo uvedeno, že tato lhůta v posuzované věci dodržena byla. Na tomto závěru nic nemění ani přesvědčení stěžovatelky, že případné podání žádosti o odročení ústního jednání by ztížilo její přípravu na jednání, neboť by až do vyřízení žádosti o odročení neměla jistotu o dni konání jednání. Tato nejistota totiž představuje pouze možný subjektivní pocit stěžovatelky, který nemůže mít vliv na zákonnost nařízení jednání před krajským soudem při dodržení lhůty uvedené v § 49 odst. 1 s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[23] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2019

Mgr. Aleš Roztočil

pokračování

předseda senátu